

TINKÓ MÁTÉ

Terápia-noteszok: Angyalföld még messze van

I.

A történelem majd nem
emlékezik – mennyi éve annak –,
hogy ebben a szobában figyeltem,
ahogy alszol. Én azt mondom:
legyen a történelem
halott, ha nem hiszi létezésed.
Történelmem: halott
leszel, képregény leszel, nagy és rossz-
arcú hősökkel, és rejtegeted meztelen
nőidet a lepel mögött. Pontosan
kikötni kész hajó az éjszakai
vízen, sodrásában halálbiztos vágyakkal,
amelyek a sziget felé terelnek.
A tükör felületén egy mély értelmű köldök
alatt gyermek fordul.
Melléd kuporodtam, és elszenderedtem.
S azt képzeltem, most béke van, és te is
így gondolod.

II.

Mert eljön az a pont,
amikor a boldogság
már nem lesz
elég, a fagyöngyöknek
tároló doboz kell, a kalácsot
nem mindegy, ki szeli ketté
a nagyobbik késsel.
Téged aztán nem hívlak meg

az ünnepekre, kis kócos
hajadat fényképekről
rögzítem, elmaradtál, ez most
már így tekercseli a filmet tovább,
előtte akármit is mondogattunk –
megoldás arra az esetre, ha
egyszer tényleg hiányoztam
volna.

III.

Ma meg fogom írni szókeségedről, például hogy miért szép. Vagy miért láncol magához egy ültő helyében, meg amikor össze-vissza futkosol veled. Sokáig nem tudtam aludni attól a néhány mondattól, ami kibukott szókeséged mögül. Hasonlítani kezdesz a tavaszra: hozzáférést engedsz vágyaidhoz, azután túlpirítod a ragaszkodást, és megszűnik, kiég a tavasz. Persze én tehetek róla – amit elhittem, olyan volt, mint kamaszkorban a nagy, végérvényes tapasztalatok. Napokig bírják, napokra szólnak. A haláltól, mondjuk, még most is félek. Benned úgy bízom, akárha hajóban, hogy micsoda mélységek felszínét járja be, erős sodrású tengereket szel ketté. Ugyanakkor mi egy hajó voltaképp: aprócska tákolmány a nyílt vízen, semmi több. Viszont a partokat összeköti csöndben.

IX.

Egy-két szerelmi esküvel nagy és irigyelhető sprintet lehet tenni. Később ezek a szerelmi hosszok követelik az átláthatóságot, az őszi hűvös szélben odarakott teát aprósüteménnyel. Mintha két élet tájékozódna a próba szerint egy felől: lehet-e valaha egy. És a föltett kérdésekre, ha mint ágrajzok bonyolultságában, adható sokirányú válasz: a szem fárad bele elsőként, aztán követik a többi létfontosságú szervek. Persze nehéz lesz kimondva, hogy hagyjuk békében egymást, ha nem lehet.

A hallgatásban viszont olyan gyűlölet
növekszik, épp amit megmentőjeként
vártunk a szerelemnek: most hát hisztit
csap és gyilkol ő.

XIII.

Egy vonatúton, mondjuk
hazafelé – hányszor gondolok
rád, nem tudom, meddig érdemes.
De mint minden, ha bizonytalanba
hajlik: még ott van benne az izgalom –
hogy kifutunk vele valami állomásra.
Talán nem sokért: letörölgetni a flancos
kis félcipőket, vagy belenézni idegenek
lakta városok arcába, esetleg a borzasztó
hideg, hogy csak mozgásban kellett volna
maradni még darabon. Mert ahogy fékezett
a mozdony, hirtelen ki is jelölte valaminek
a végét. Egy emberként követeltelek akkor, és
nem azért, mert ami onnan folytatódott, szigorúan
két irányba tette, nem azért győzködtem,
aki mellettem utoljára sírós szemmel
helyet foglalt, és szép volt, mint egy
vigasztalás, hogy értem földadja.